

De Mooiste Gezichten van Zutphen

David Beliën

In deze serie is het deze week tijd om eens dieper in het glaasje te gaan kijken. En in dit geval heb ik het dan letterlijk over glas want de man die vandaag centraal staat in dit portret, verstaat de kunst van het glasblazen als geen ander. Ik had hem al eens in actie gezien tijdens de ambachtenmarkt in Zutphen, vorig jaar zomer, maar vandaag ontmoette ik hem in zijn atelier aan de Marsweg.

Bij binnenkomst blijkt gelijk dat hij wel op mijn komst rekende, maar dat zijn werk moet doorgaan. Als de ovens maar eenmaal draaien, anders kost dat handenvol geld en uitdoen kan niet even. En terwijl hij bezig is met het maken van een dolfijn van verschillende kleuren glas, begint hij te vertellen hoe hij op dit punt is beland.

“Ik ben geboren in het ziekenhuis van Nijmegen, mijn ouderlijk huis stond in Boxmeer. Ik ben in mijn leven vaak verhuisd. Ik heb sinds mijn derde best veel gezworven van gezin naar gezin en ben uiteindelijk van mijn achtste tot mijn zestiende jaar opgegroeid in een internaat in Oss . Daar zat ik ook op de middelbare school, maakte mijn VWO af, waarna ik in Eindhoven werktuigbouwkunde studeerde. Dat vond ik al snel een beetje saai, waarna ik naar de kunstacademie in Tilburg ben gegaan.

Daarna heb ik een jaar of drie gewerkt, ben getrouwd en kreeg kinderen. Ik ben meerdere malen in Tsjechië geweest, soms jarenlang. Zo ook voor een periode van een half jaar waarin ik de middelbare school voor glaskunst en-nijverheid bezocht in Železný Brod. Eigenlijk vonden ze mij met mijn 27 jaar al veel te oud en dachten dat het nooit wat zou worden. Dat pakte anders uit. Het is mijn droom om een dergelijke middelbare school ook in Nederland van de grond te krijgen.”

Terwijl hij me hierover vertelt, werkt hij tegelijk een leerling in die het vak bij hem komt leren. Het betreft een professor van de universiteit van Wageningen. Sinds 2020 is zijn atelier operatief en heeft hij zeker vier mensen opgeleid. Als je glas wilt leren blazen is dat vooral vier à vijf jaar keihard trainen om het zelf te kunnen. Er komt overigens veel meer bij kijken, omdat het glas ook wordt afgewerkt. Je moet bijvoorbeeld ook kunnen slijpen met diamant en robijn, wat een vak apart is. In een perfect atelier heb je een blazer, een assistent en een slijper nodig. Ik doe dat allemaal tegelijk.”

Iets waarop hij terecht trots is, zijn de oranje glaasjes van Leerdam, één van de meest prestigieuze dingetjes op vakgebied die hij mocht maken. Dat was een eenmalige serie die aan de hoogste eisen moest voldoen. “In Nederland hebben we een groot deel van het maak-onderwijs wegbezuinigd. Ik zou dat op MBO niveau graag terugbrengen voor het glasblazen.” Hij vertelt hoe hij in Leerdam als freelancer bij het Glasmuseum werkzaam was. Aanvankelijk had hij daar graag een dergelijke opleiding opgezet, maar de visie van dat instituut sloot niet goed aan bij zijn gedachtegang en de chemie om er samen uit te komen ontbrak. Toen ging hij trouwen in Winterswijk en leerde daar de Achterhoek goed kennen. De streek sprak hem enorm aan. Toen ze bij vrienden in Zutphen kwamen, zag hij hoe mooi deze stad eigenlijk is.

En zo hebben ze de stap gezet om naar Zutphen te verhuizen. Dat was echt eerst zwaar en puur overleven, hij had immers geen studio. Helaas heeft zijn huwelijk dat niet overleefd. Maar hij hoopt hier oud te worden en is blij met zijn atelier in deze stad. Tegelijk ziet hij veel kansen voor zowel Zutphen als zichzelf om zijn unieke ambacht nog meer en beter zichtbaar te laten zijn, bijvoorbeeld vanuit een plek in de historische binnenstad. Daarbij heeft hij wel hulp nodig, omdat de kosten van een goede locatie met alleen glasblazen moeilijk op te brengen zijn. Hij is ervan overtuigd grote groepen mensen aan te trekken die allemaal ook komen eten en drinken in de binnenstad. “Het blijkt dat er heel veel interesse is, kijk alleen maar naar een jaarlijks evenement als de Zutphen Glass Expo die ik in de Walburgiskerk organiseer. Deze beurs die ik met Mark Waayenberg organiseer, trekt in een weekend ruim twee duizend mensen naar Zutphen. Ook de actie waarbij ik paaseieren van glas had verstopt, wordt door mensen van buitenaf erg gewaardeerd. Ze komen ervoor naar Zutphen.”

Tijdens het hele gesprek is hij onafgebroken bezig met zijn dolfijn, die gedurende de tijd tot twee keer een stukje van zijn staart verliest door het proces van afkoelen, bewerken en weer verhitten. Zo wordt mij duidelijk hoe ongelooflijk complex dit werk is. Uiteindelijk komt het goed want deze man verstaat zijn vak als geen ander. In de dolfijn is wat as van een overleden iemand verwerkt en zo wordt dit een maatwerk-kunstwerk dat een waardevol aandenken zal zijn voor de opdrachtgever.

De sympathieke kunstzinnige man die me vandaag glashelder liet zien hoe mooi zijn ambacht is, heet David Beliën !